

Ha ezt olvassák...

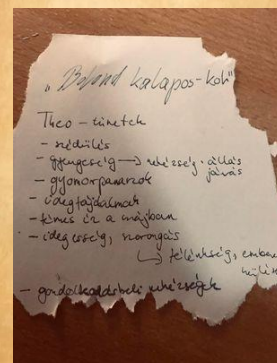
Alice és mások

Ha azt mondod, ismered Alice-t, hazudsz. Ő is hazudik: tárt karokkal és színpadiasan, arcán komoly tekintet és a művészi báj. Hazudik másokról és hazudik magáról, csaló. Olyan mint amilyen a nagybácsim, illetve, mint amilyen a nagybácsim volt. Néhány hónapja temettük, haldokló teste szemem mögé égett, mint egy bizarr, torz tükör. Ő is kalapos volt, egy egészen kedves, szívélyes alak. Aztán a szemünk előtt változott meg: kifogyott belőle az erő, remegős lett és félt mindentől, ami volt és ami nem.



Van egy ismerősöm, Elliotnak hívják. Egy évvel idősebb nálam, azaz két évvel idősebb Alice-nál (mi már csak Alice idővel számolunk: hazug órákkal és színpadi napokkal). Elliot orvosnak tanul, ő olyasvalaki, aki szeret mindent és mindenkit tanulmányozni, nagy, barna szemét előrenyomja szemüvege. Engem is szokott: olyankor puha kezét az enyémen pihenteti és egészen aggodalmasan néz. Elliot a legjobb barátom, sőt az egyetlen: véletlen egybeesés alapján csak szerintem nem vagyok örült. Van, aki mindig is annak gondolt: túl bohó és túl hirtelen, mint akit elfelejtettek befejezni.

Mások viszont - kiváltképp édesanyám - csak Charles bácsi halála óta gondolják, hogy valami nincs rendben velem. Akkor örököltem meg a vállalkozását, azóta is azt csinálom. Elliot az egész összefüggést egyszerűen bolondkalapos-szindrómának nevezi, és több ízben megígérte, hogy amint tud, jobban utána néz. Egy listát viszont írt, igazán szép, cirkalmas betűkkel, melyet érdemes megmutatni. A lista a tüneteimet szedi sorba és Elliot-szaguk van.



Azt hiszem, ez lesz róla az utolsó emlékem. A Királynővel együtt ő is meghal nemsokára, ahogy mindenki más is, engem és Alice-t kivéve. És hogy mindezért ki tehet majd? A kérdés igen egyszerű: természetesen Alice.

Alice

Gyönyörű, ragyogó, hazug Alice.



Ezen sorokat is miatta írom, viszont nem mutattam még be őt: önöknek, az utókornak, bárkinek. Alice kiskorom óta ismer, én őt viszont csak pár hónapja. Kezdetben szelíd volt, mint egy ártatlan madár. Aztán szépen lassan megfagyott belülről. Jeges lett és gonosz, mert itt ragadt. Alice sosem élt Csodaországban, csak lelelátogatott, aztán egy nap nem jutott vissza. Sosem láttam még ilyen elveszettnek és dühösnek. Azon a napon ismertem meg.

A többiek persze nem így vannak vele: mint említettem, Alice csaló, be tudja magát állítani olyasvalakinek, aki sosem volt. A hatalmuk alá férkőzik, a bőrük rétegi közé, amíg meg nem

kaparintja azt amit akar. Ezután pedig lazán kihullajtja a kezei közül az embereket - mindenkit, kivéve engem. Így kerül majd hatalomra, sőt, már került is.

05. 05.

Ha meghalok, nem tudom mi marad belőlem. A kalapjaim. Elliotnak írt leveleim olvashatatlanok, firkákkal és áthúzásokkal. Csupa haszontalan, nyálás kacat, de ha egy valami hasznos is maradhatna, szeretném, ha ez lenne. Az igazság Alice-ról.



A Tárgyalás napján a nap konokul és gunyorosan vigyorgott a szemünkbe, sugarai végigcsillanva Alice világoskék, habos ruháján. Mellette álltam én, mint díszes kísérete, egyetlen hű barátja és társa, a kalapos és bolond egy személyben, egymásba olvadva. Tözöld színben, Alice kezét fogva... gondolhatod, mekkora megtiszteltetés. Mögötte egész serege, csupa elegáns hölgy és úr, mindenki az én kalapjaimat viselve.

Tudod, nem sokszor sajnáltam meg életemben a Királynőt, sőt, azt hiszem, nem sokszor sajnálhatták őt általában, azt a napot kivéve. Úgy állt ott, olyan magasan és esetlenül, mintha egyidős lenne velünk, ugyanúgy fiatal és bizonytalan.



A Tárgyalás egészen különösen zajlott: Alice egy apró, kényelmetlen padon ült és végig zokogott. A Királynőt Alice testőrei fogták közre, egyikük egy kést szorított a torkához, ezzel biztosítva azt, hogy felolvassa a kezébe nyomott szöveget. A szöveget, melynek minden szava Alice ellen szólt, a gyönyörű, ragyogó Alice ellen, aki ezután majd győztesen vonul ki, hogy Csodaország trónjára ülhessen.

Ő is ott ültél a háttérben, a Királynő orvostanoncainak körében, felszegett fejjel, mintha a végítéletedet várnád. Közben egyre csak hangoztak a sajnálkozó, panaszos hangok. Ficeregtek a kalapjaim, tulajdonosaik végeláthatatlanul hajtogatták, hogy szegény Alice, hogy nem ezt érdemli, hogy elveszett, bájos leány. Én mellette ültem, kötelességtudóan fogva a kezét, simogatva, remegő ujjaim az ő nedves bőrén. És közben Elliotot néztem, a szilárd tekintetű, komoly Elliotot. Őt nem ismerik, sem maguk, sem senki más, csak én, ő nem hazug és nem színpadi.



(Egyszer elmondtam Alice-nak, hogy mekkora csalónak tartom. Amit akkor mondott, azóta a fejemben él: ugyanolyannak tart, mint magát. Lelki társak, szerinte, ezért is én vagyok legfőbb kiváltságosa. Ha csak erre gondolok, forró gyűlölet tölt el: elönt és túlcsondul, porcikáimba remegés költözik, mintha ki akarnám rázni belőlük Alice elméjét. Talán ezt szeretem Elliotban: olyan erős és tiszta, hűsítő kék ég, ami beterít mindent, végtelen és valódi. Ezt mindig is el akartam mondani valakinek, sőt, kikiáltani, hallja meg akárki, adja át lelkem testemnek bilincset, de a legtöbb, amit tehetek, az ez a szótömeg, egy kitalált közönségnek, aki talán sosem lesz valódi. És talán magukat sem érdekli, hogy mit érzek, talán magukat nem érdekli senki, csak a színjátékuk.)

A Tárgyalás végére kerekedett Alice csak felül, mint egy álom, olyan összetett és meghatározhatatlan. Én pedig mellette, mint a bájos kísérő, a Király, zihálva és fémes ízt nyelve. Így nyert Alice, a saját, hamis módján, olyan édesen és érzékenyen. Én pedig mellette mentem, remegve és nehézkesen.

Ha meghalok, nem tudom mi marad belőlem. Talán semmi. Talán minden. De szeretném, ha ez megmaradna, elolvashatnák. Főleg ők. Fogalmam sincs, mikor halok meg, így hát ez egyben a végrendeletem is, hamis és tiszta, színpadi és mély egyben.